

Gennem Størene.

Judre og ydre Liv.

Skildret af
Horatia.

Oversat fra Svensk af
Past. G. Münster, Pastor, København.
(Fortset.)

For den uhyggelige Nød som affejlede sig i disse Ord, glemte Marie for en Stund sin egen. Hun søgte sig forklædt til at træffe det arme Menneske, om hun end ikke rigtig vidste, hvorledes hun skulde bære sig ad. „Gud er barmhjertig“, sagde hun; „han vil nok tilgive Dem, hvad ondt De har gjort.“

Den syge kuffede sine Øjne. „Nej“, sagde hun derpaa med fast Stemme, „det kan han ikke.“
Marie tav. Hun ledte efter et eller andet Bibelsprog, som kunde overbevise den uheldige om Urgrighed og hendes Opsættelse. Men hun fik ikke fat paa noget. „Saa længe man lever, er der jo Haab“, sagde hun endelig. „Ogsaa De maa haabe.“

„Hvad tror hun, faa den en som jeg har at haabe paa?“ svarede den syge med en bitter Latter. „At man kan naa at dø, inden man bliver smidt paa Gaden. Det er det eneste. Men jeg kan ikke engang haabe det. Jeg har højet meget ondt i den sidste Tid, men jeg lever stadig endda.“

Hun sultede hungt. Marie søgte det sørere og sørere at holde sit Mod oppe. „Prøv nu paa at sove lidt“, sagde hun; „i Morgen bliver det nok bedre. Det gaar ikke an, at jeg taler mere med Dem — det er allerede sent paa Natten.“

Dg lidt efter faldt virelig den syge i Søvn. Marie var atter ene med sine Bøker.

Time efter Time gik. Endelig gryede Dagen. Den syge havde ofte været vagen, Marie havde nu og da rakt hende en hjælpsom Haand, men ikke et Ord var blevet byttet imellem dem. Marie var som forstummet; thi hvo her indfaldt, burde siges, kunde hun ikke sige over sine Læber uden at føle sig som en hyllert. Hun burde jo træffe den samme skæbne, af Samvittighedsvald nagede Kvinde — men hvor sømmede det sig vel for hende at tale Trøstens Ord til nogen? Der gaves jo ingen Trøst uden Tro paa Tilgivelse — men hele hendes eget Indre raabte jo, at Gud ikke kunde tilgive; hun vidste godt, at man sagde det modsatte, men hun kunde ikke tro det selv; hvorledes skulde hun da kunne overbevise nogen anden om Guds Barmhjertighed?

Hun git et Nibstid ud, hentede lidt Vand og fik en lille Pige i Gaarden til at løbe til den nærmeste Butik efter nogle Hornsønder. Saa gik hun ind igen.

Nu var det fuldt Dag. Da hun kom ind i Kammeret, slog den syge sine Øjne op og saa skarpt paa hende. „Vad det ikke Zomfru, som var her med Madam Skviff?“ spurgte hun med Mistænksomhed.

„Hvorfor spørger De om det?“ spurgte Marie saa rolig som muligt.

„Jeg vil ingenting have at gøre med hende og hendes Venner“, svarede den syge med et vidst Blik, idet hun satte sig op i Sengen. „De har gjort mig til, hvad jeg er.“ — Hun blev i det samme overvældet af en eller anden legemlig Smerter, saa hun maatte lægge sig ned igen. Marie ilede hen at hjælpe hende. „Se nu ikke faadan paa mig“, sagde hun mildt bedende; „mit Barn lever!“

„Naa, saa Gud være taffet og lobet for det“, sultede den stakfældige Kone; „men saa hører Zomfruen heller ikke til Madam Skviffs Venner, det er vist og sikkert.“

Det bankede paa Døren. Marie kuffede op, og en ung Mand traadte ind. „Er det her, Madam Hanssons bor?“ spurgte han.

Marie nikkede og pegede paa den syge. „Det er vel en Opdagelsesbejant“, sagde denne og fastede sit Blik paa den kommende, som git hen til hendes Seng og nu satte sig paa Sofatvænet. „Jeg har længe ventet ham.“

„Bejant er jeg ikke“, sagde den unge Mand rolig, „jeg har næsten været ved at sige, hvad jeg er — man kalder mig Kandidat, fordi jeg har været Student, men det er jeg heller ikke. Skulde det ikke kunne være Dem nok, om jeg sagde, hvad jeg vil?“

„Naa, hvad vil Herren da?“ spurgte den syge fort.

„Da jeg i Alfies havde stuttet et lille Bedemøde i Kapellet i Randsbøverstøde“, sagde den fremmede, „som Madam Skviff og bad mig gaa herhen saa tidlig som muligt i Dag for at sige det samme, som jeg lige før havde sagt inde i Kapellet. Jeg lovede hende det, og det er det Løfte, jeg vil holde.“

„Det behøves ikke“, sagde den syge og kuffede Øjnene. „Mit Herren ikke tale Løgn, saa har Herren bare at sige, at jeg er fordomt, og — det ved jeg i Forvejen.“

I Stedet for at svare tog den unge Missionær en lille Bog op af Lommen og begyndte at læse op af den. Det var et Nyt Testamente. „De kære“, læste han, „have ikke Løge behov, men de, som lide Ild. Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere til Omvendelse.“ — „Alt beror altfaa paa“, forfattede han, „om De hører til de raske eller til de syge, til Synderne eller til de retfærdige.“

„Saa“, kuffede den syge, „grueligere Synder end jeg findes ikke.“

„Nudei“, sagde Kandidaten, „saa er Sagen klar. De hører altfaa til dem, over hvis Omvendelse der bliver Tale i Himlen.“

„Omvendelse, ja“, udbrød den syge heftig. „Hvordan skal jeg gøre det? Nu, da jeg ligger her, ussel og elendig — hvo skal jeg kunne gøre?“

„Ingenting og endda alt, hvad der behøves“, svarede den afspurgte rolig og bestemt. Og saa begyndte han at læse Verset om den fortabte Søn, om hvorledes Faderen, da Sønnen, endnu var langt borte, saa ham og hntedes inderlig og søt til og faldt om hans Hals og kyskede ham; han anvendte dette paa enhver,

som, under Bøden for sit herrimunde Liv og for alle de i dette begaaede Synder, om end endnu holdt tilbage af tunge Vovst, dog søgte sig drevne til at vende tilbage til sin himmelste Fader med Syndsbeløbens Ord paa sine Læber. Enfoldig og overbevisende talte han om Fresserherjertets Kærlighed til de faldne Mennesker, blandt hvilke ingen, ingen var funken saa dybt, at han ikke haade vidde og kunde frelse ham.

„Men ved De, hvad jeg har gjort?“ afbrød Konen ham. „Jeg har pint smaa, uslydige Sjæle til Døde, som aldrig havde gjort mig eller andre det mindste ondt, jeg har sultet dem ihjel for Penge!“

Der bredte sig en Støj af Sorg over den unge Missionærs Træd, da han hørte denne uhyggelige Betænelser. Men han fastholdt, hvad han havde sagt. Ogsaa for hende fandtes der Tilgivelse, ogsaa for hende var Jesus gaaet i Døden; ogsaa til hende led hans milde Ord: „Fragt ikke, tro tun.“

Hun havde lagt Haanden over sine Øjne, men under den trilleden den ene Taare frem efter den anden; hun saa tabs og horte efter, men det mærkede let, hvorledes hendes Indre arbejdede. „Det er ikke muligt!“ sagde hun halvhøjt ligefom for sig selv. „Kan det virkelig være muligt?“

Han vedblev at tale, og hun fulgte hans Ord med stadig større Opmærksomhed, fra alle andre Sider i hele Verden havde hun intet at haabe, hun forstod, at dette var det eneste, der stod tilbage. Den ene Modvigelse rejste sig i hende efter den anden, men hun lod dem falde, alle sammen; hun syntes, de tog sig saa hule ud, hun formelig søgte sig træt af dem — det maatte være flogeter at høre, hvad denne Mand med saadan Dørbeskrivelse forstod, var sandt. Hun kuffede Øjnene, men lyttede begærlig; og alt som Kandidaten talte, som han kunde bedst, om Fresserherjertets uendelige Kærlighed til de tabte Faar, og hvorledes man som en Røver kan være kommen helt op paa Korset og endda blive indbudt til at faa Fedt og Lød i Guds Paradis — da blev hende Indtrykket heraf paa een Gang saa overvældende, hendes Hjerte ligefom uddøbte sig, hun vidste ikke selv hvorledes, hun ligefrem slængte alle videre Indvendinger fra sig, hun rejste sig halvt op i Sengen og foldede sine Hænder. „Ja, er det virkelig saaledes“, brød det ud af hende, at han vil tage imod en saa ussel og elendig Slabning som mig, saa vil jeg da sandelig ogsaa komme for at faa Lov at takke, takke, takke ham for saa værdig om Barmhjertighed.“ Der bredte sig et formeligt Lyksal over de nye saa frastjødende Træd, den vilde Flamme i hendes Blik afløstes af en smilende Fred, og da Kandidaten nu knælede i Bøn ved hendes fattige Seng, fulgte hun hans Ord, næsten straalende af Lykke.

Lyttende til, hvad der blev sagt, stod Marie hele Tiden ved det lille Bindue i Kammeret. Alt, hvad den unge Missionær sagde, havde hun vel hørt før, men aldrig havde det gjort et saadant Indtryk paa hende som nu. Da han knælede, knælede ogsaa hun; da han igen stod op og med inderlig Glæde mærkede Forandringer i den syges Ansigtstræk, gjorde hun samme Hagtagelse. Hun forstod, at denne gamle, forfaldne Stabning nu ganske pludseligt var bleven løst fra de Lænker, som endnu for en kort Stund siden havde trykket hende til Jorden; men hvorledes var dette egentlig gaaet til? Hun kunde ikke forstaa det. Selv sølte hun sig lige tung i Sindet, lige saa bævende og nedtrykt som før.

Der hørtes Strid udenfor, Døren aabnedes forsigtig, og et Hoved blev stukket ind; det var Madam Skviff. Da hun saa Kandidaten, trak hun sig straks tilbage. Men saa snart denne havde fjernet sig med det Løfte snart at komme igen, vendte hun straks tilbage og kom med en urolig Mine ind i Bærelset.

„Har hun nu snakkat Galtaber igen?“ hviskede hun til Marie. „Hvorfor er Zomfruen her? Hvem var den Herre, som git?“

Den syge, som en Stund havde været saa optaget af sine indre Betragtninger, at hun ikke havde mærket Madam Skviffs Komme, saa hende nu og bad hende komme nærmere. „Der er hendt mig noget saa mærkværdigt“, sagde hun, „jeg føler mig saa lykkelig, jeg har det slet ikke ondt mere, jeg bare længes efter at faa Lov at dø; ser du, Lise, den Herre, som var her, han sagde, ja han læste det op af Bibelen selv, at ogsaa saadan en som jeg faar Tilgivelse og kan blive salig, bare man selv vil. Og det vil jeg; at, hvor ussel og slammelig og fattigt har ikke hele mit Liv været — og endda, du, har jeg faaet Tilgivelse og Løfte om at slippe ind i Guds Paradis! Kan du tænke dig noget mærkværdigere! Lise, nu er det min Bøn: gør du som jeg, bekend dine Synder og bed Gud for Jesu Styld tilgive dig, saa bliver du lige saa lykkelig som jeg!“

„Lige saa tosset som du, mener du vel?“ udbrød Madam Skviff med hoas Stemme. Nu har jeg adbragt i mine Dage hørt Mage! Lena Hanssons hellig! Nej, ved du hvad, det er næsten for grinaagtig! Og saa vil du sammenligne mig med dig — du, som har levet som et Stærn alle dine Dage og nu ligger her, fordrunken, ludfattig og ussel, du vil præke for mig, som altid har været et stikkelt Menneske, hvert Aar gaaet til Alfies, næsten hver Søndag været i Kirke, og siden min Mand døde, selv forsetet mig og boet i min egen Stue. Du i Paradis — det var saamænd pønt! Saa skulde jeg i det mindste nok betænke mig. Jeg har haft Ubehageligheder nok af vores Belændstak her paa Jorden.“

Hoid i Ansigtet af Forbittrelse smurede Madam Skviff sig om paa Hælen og git med det samme. Døren smal hun i, saa det sang. Man hørte hende stampe ned ad Trappen, men saa døde Lyden hen, og alt var roligt som før.

Thi, tvært imod, hvad Marie havde frygtet, havde Oprindelse aldeles ikke været nogen forværende Paavirkning paa den syge. Hun saa rolig og stille som før.

„Gud hjælpe hende... Gud hjælpe hende“, sagde hun blot gentagne Gange; saa brød hun atter ud i Takksigelser for den Tilgivelse, hun vidste, hun havde faaet, og spurgte Marie med bævende Stemme, om ikke ogsaa hun syntes, det var et Under, at Herren i Himlen vilde lændes ved saa stor en Synderinde. Og i Følgen af sin egen Ufred, sin egen indre Tomhed og dybe Angst for Samvittighedens Anklager satte Marie sig ved det,

lille Bindue og saa ud — saa, hvorledes den blaa Himmel hvilede sig klar og kaldende over det bristfærdige gamle Hus, gennem hvis forbrændte og smudgede Ruder Dagslyset med Nøje bandede sig Vej, stent alt derude laa badet i Morgensolens Lys, Var det ikke just saaledes ogsaa med hende? Men hvorfor... dog, hun følte, at hun formaaede ikke at løse disse Gaader, hvor meget hun end forsøgte det. Hastig rev hun sig derfor ud af sine Grublerier og tog atter fat paa den syges Pleje.

* * *

Gen imod Middag samme Dag saa man den ene Gæstgæster efter den anden uden for det Hus, hvor Friherreinde v. Bogen havde sin Vejligged. Foreningen „Armodens Venner“, for hvilken Friherreinden var Formand, havde sit Maanedsmøde deroppe, og dens Medlemmer samlede nu, den ene efter den anden, i hendes smukke Salon. Man maatte dog vente temmelig længe paa nogle af Herrerne: Sognepræsten i Menighed, en Igl. Confessionarius Dr. theol. Erling traadte først nu ind, men Gymnasiumslektor Lang saa vel som Foreningens Kasserer, Hofretsraad Jernhjelms, og dens Konsulent, Doktor Carlsson, udeblev endnu. Sekretæren, Baron Klas Skeftskold, var allerede til Stede og underholdt sig med den unge, sønne Oberstinde Martinskold.

„Jeg maa da rigtig benytte Vejliggeden til at takke vor gode Hr. Doktor og Hofprædikat“, sagde Friherreinden, idet denne bukkende hvislede paa hende, „for den charmanter Prædiken, vi fik at høre i Søndags. Det er virkelig overmaade fornøjeligt, naar man gaar i Kirke, at kunne glæde sig til en saa ualmindelig Nyhed som den, Doktoren plejer at berede sine Lister.“

„Min ærdsigste Tæ“, sagde den højrøvedige Confessionarius godfædende og beforknøj; „det er ogsaa mig en stor Opmuntring at kunne regne den naadige Fru Friherreinde blandt mine Tilhørere!“

„Naa — ingen Ansigelst til mig?“ spurgte den lille Oberstinde Martinskold skæmt; „og jeg gaar endda temmelig ofte og hører Hr. Doktoren.“

„Jeg beder, min naadige Oberstinde“, sagde Dr. Erling en Smule forelegen: „Jeg er virkelig færdedes taknemlig mod hør og en, som gør mig den Ære, — vi er jo netop ikke meget forvænte i vor Menighed, navnlig siden vi mistede Kapellan Skovfor.“

„Ja“, udbrød Grevinde v. Klark, „det var et stort Tænk. Lænk, som han messede! Sellberg synger ikke bedre!“

Den gamle Præst git videre for at hilse paa Sekretæren, og derefter som han lidt efter lidt hen til den anden Ende af Salonen, hvor Kommerceraadinde Guldberg og Fr. Rosenveber havde taget Plads. Han var ikke vel naaet derhen og kommen i Samtale med dem, før Grevinde v. Klark brøede sig hen imod Friherreinden og med lav Røst hørte: „Jeg formelig beundrer Friherreinden, som virkelig kan gaa og høre denne her gamle Dr. Erling! Jeg for min Part finder, han er gyselig! Han taler jo, som om han havde permanent Influensa!“

„Det tror jeg saamænd ogsaa, han har“, sagde Friherreinden med et undskyldende Smil; men lænk paa, hvor gammel han er! Og det vil jeg sige, at naar han kommer ind paa sine Naturtilbringere, er han ligefrem poetisk. Det er vist ikke rigtig moderne nu, — men jeg har virkelig ikke nogen Sans for disse dogmatiske Døbsindsigelser, som de nu vender og drejer i det uendelige; de forekommer mig, rent ud sagt, kedelige.“

„Bovares vel“, sagde Grevinde med en forstrøket Haandbevægelse, „for dem betakker jeg mig ogsaa; nej, jeg mente bare, at naar en Præst ikke har en sympatetisk Deffamation, saa er det rigtig ubehagelig at høre ham. Pastor Skovfor var charmanter.“

„Ja, jeg synes virkelig som Louise“, sagde den lille Oberstinde; „ved De hvad, Tante Emerence, om jeg ikke gaaet til Præsten hos Dr. Erling, saa git jeg virkelig ikke og hørte ham; men jeg har nu ogsaa en saa udmærket Plads der i Kirken paa højre Pulpitur, — jeg kan oversø hele Menigheden, og det er ganske morsomt at sidde og se paa alle sine betændte. Saadan en Hat, Malle Lissenstrøm havde paa i Søndags — De skulde bare have set den! Jeg maatte holde Muffen for Ansigtet, for at ingen skulde se, hvor jeg lo!“

„Hørte jeg rigtig“, sagde Baron Klas, som medens hun talte, havde nærmet sig Gruppen, „saa kusne Antoinette led i Kirken? Og er hun ikke bange for at blive fat i Gæbefluffe? Det er dog uforsigtigt at udsætte sig for en saadan Risiko.“

Lektor Langs Komme afbrød Samtalen; straks derpaa kom ogsaa Hofretsraad Jernhjelms og Doktor Carlsson. Friherreinden bad dem alle tage Plads og aabnede Mødet med den Meddelelse, at de Medlemmer, der ikke nu var komne til Stede, havde meldt Forfald og ikke kunde ventes.

Efter Anmodning oplæste Baron Klas Protokollen fra sidst, som godkendtes, og derpaa gjorde Hofretsraadinde Rede for de Bødsel, som var udbetalt siden sidste Møde. Rassen var naturligvis saa langt hen paa Foraaet temmelig medtagen, men man havde dog endnu et lille Overflød paa 16 Rigsdaler og 32 Skilling Banco. Nu var det Spørgsmaal, om disse Penge skulde anvendes, og i saa Fald, hvem den eller de var, som skulde nyde deraf.

Oberstinde Martinskold vidste en Familie i Ridebanegade, som vist var meget fattig. Konen kom ofte og tiggede og var saa gyselig elendig.

Grevinde v. Klark syntes, det var bedst, at det stakfældige Menneske fik hele Bødsel.

Men det vilde Fr. Rosenveber ikke gaa ind paa. Hun kendte den Kone. Hun var en Sjuske, som forsømte baade Mand og Børn og virkelig ikke fortjente nogen Hjælp. Man sagde oven i Købet, at hun drak.

Lektor Lang, som kendte vedkommende, mente ikke at burde dølge, at Rhyglet talte Sandhed. Han vilde hellere foreslaa en Stomager i Mester Samuels Stræde med syv Børn og en spagelig Skuffu, som dog, det mente han at burde opløse om, plejede at gaa i Kapellet i Randsbøverstøde og i den senere Tid ogsaa havde faaet Manden med sig.

Med al Verdenslyst for den højt ærede Embedsbroders Følelse for de nødsdende, mente Dr. theol. Erling at burde henstille, hvorvidt den ærede Forening virkelig, — ved at vælge Personer af en kristelig Mening til Genstand for sin Bødselighed, — burde give denne en moralsk Understøttelse, som man dog dermed paa en vis Maade gjorde. Han for sin Part søgte sig ved sin Stilling i Kirken hindret i selv tun paa den eller saa skønne Maade at opmuntre en Bøvedgælle, som ved sin overdrevede Evangeliskhed bandede Vej for de farveligste Forbilleder, og som desuden i Realiteten havde en Oprindelse fra en udenlandsk Brøglarer.

Hofretsraad Jernhjelms var fuldtud enig med den højt ærede Ben, den nærmest foregaaende Taler. Han vilde blot uderligere betone Faren ved den Lovløshed, som kendetegnede dette stadig mere om sig gribende Opløsthedssvæven, og han haabede, at en for Kirken vel og en sand Opsættelse af Religionen for nidsker Forening som „Armodens Venner“ ikke paa nogen Vis vilde opmuntre en famatist og skadelig Separatism.

Friherreinde v. Bogen vilde blot sige, at hun for sin Part sandelig ikke vilde bidrage til at fremme et saadant Formaal.

Kommerceraadinde Guldberg og Fr. Rosenveber erklærede sig enige med Friherreinden; Oberstinde Martinskold, som ved Tanten paa de 7 Børn strafs havde sølt sig villig til at anbefale Lektor Langs Forslag, kaldede i sit lille Sind sin lykkelige Stjerne, at hun ikke var kommen til at ytre denne Mening, inden hun forstod, hvor stemt hun dermed vilde have kompromiteret sig. Nu styndte hun sig at udtale sin Genigthed med Friherreinden.

„Men“, udbrød Grevinde v. Klark en Smule forundret, „jeg mente, der bare var Tale om at understøtte en fattig Stomager?“

„Ja“, sagde Lektoren med et dragt Smil, „saaledes var det jo i Grunden; men jeg oversaa ogsaa, hvad den kunde vælke Betænelighed — og jeg meddelte jo derfor ogsaa, hvad der talte imod at bidrage et saadant Forslag. Da det, som jeg maatte burde have forstaaet fra Begyndelsen, ikke har vundet Sympathi, mener jeg at burde tage det tilbage til Fordel for en, der er lige saa fattig og mere ren i Læren, om nogen saadan skulde blive foreslaaet.“

„Doktor Carlsson“, sagde Friherreinden med en let Hovedbøjsning, „har fikert nu: som altid Overflød paa Kandidater.“

„Jeg kommer næsten aldeles direkte“, sagde Dr. Carlsson, „fra et Sygebesøg hos en stakfældige Kone, som lider af Kæft og er aldeles forarmet. En af mine Sygeplejersker havde opsporet hende i Gaar Alfies, stakfældig hende lidt Mad og plejet hende saa godt som muligt. Men hun trænger til mere, end hvad demes Refourcer strækker til for. Jeg garanterer for en god Anvendelse af Foreningens eventuelle Gave.“

(Fortættes.)

Lewis Wallaces Bøger.

Ben Hur. — En Fortælling fra Kristi Tid, af Lewis Wallace, Nordamerikansk General, forhænderende Gesandt i Konstantinopel. Denne Amerikas bedst kendte Bog er oversat paa dansk af den bekendte dygtige Oversætter, Prof. Wih. Møller, og er næsten bedre end Originalen. Bogen er 280 Sider, godt indbunden, Pris \$1.25.

Den Lyse Gud. — „The Fair God.“ — Roman om Mexico af Prof. Wih. Møller. Bogen er 307 Sider, godt indbunden, Pris 80 cts.

C. Hauchs Bøger.

En Polk Familie. — Af C. Hauch. Historisk Roman Skildring fra Poland om den Strid som opstod om Herredømmet i Poland 424 Sider, godt indbunden. Prisen er nedfat fra \$2.40 til \$1.40.

Guldmaagern. — En romantisk Begivenhed fra det forsvundne Arhundrede af C. Hauch. 365 Sider, godt indbunden, Pris 85 cts.

H. F. Ewalds Bøger.

Johannes Falk. — Roman i to Dele i et Bind, 624 Sider, godt indbunden. En særdeles interessant Skildring. Prisen er nedfat fra \$2.40 til \$1.40.

Den Skotte Kvinde paa Jule. — Livsbilleder fra Reformationstiden af H. F. Ewald. 590 Sider, godt indbunden, nedfat fra \$2.60 til \$1.60.

Zwensterne paa Kronborg. — Historisk Roman af H. F. Ewald, i nyt Oplag. 686 Sider, godt indbunden. Prisen er nedfat fra \$2.40 til \$1.40.

Strandsfogdens Datter. — Af R. P. Madjen. 300 Sider, godt indbunden. Pris \$1.00.

Litter Twist. — Samfundsroman af Charles Dickens, oversat af Prof. Wih. Møller. Dronning Alexanders Figer, af alle Fortællere er Charles Dickens hendes ynglings Fortæller. Bogen er paa 360 Sider, godt indbunden. Prisen er 80 cts.

Under Bilde Røser. — „Besides de Bonnie Brier Bush.“ — Fortællinger og Erindringer fra en Rokk Landsby, af Jan McLaren. Ny Udgave paa dansk. Bogen indeholder Doktoren af den gamle Stole, Linnen fra hans Kærlighed, Domsie, Hans Moders Prædiken, Dachton Campbells Forvandling, En Samvittighedssag. Bogen er paa 272 Sider, godt indbunden, Pris 80 cts.

Danish Lutheran Publishing House. —
Wair, New.